

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w Izbie Karnej

w sprawie **B. C.**

w przedmiocie zażalenia na zarządzenie Sędziego Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2019 r. o uznaniu za bezskuteczny wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem dnia 27 marca 2019, Sędzia Sądu Najwyższego działający z upoważnienia Przewodniczącego Wydziału IV Izby Karnej Sądu Najwyższego uznał za osobisty wniosek skazanego B.C. o wznowienie postępowania prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z 29 stycznia akt II Aka [...]. Zarządzenie uzasadniono tym, że wyznaczony z urzędu badaniu sprawy nie znalazł podstaw do wznowienia postępowania, co 84 § 3 k.p.k. oświadczył na piśmie, zaś wnioskodawca poinformowany o tym i wezwany do spełnienia wymogu przymusu adwokacko -radcowskiego we własnym zakresie, braku formalnego nie usunął.

Na zarządzenie powyższe wnioskodawca wniósł zażalenie, w którym zarzucił, że przez niego w osobistym wniosku o wznowienie nie zostały rozpatrzone, co narusza – w ocenie skarżącego - prawa człowieka

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 545 § 2 k.p.k. ustanawia tzw. przymus adwokacko - radcowski, zgodnie z którym wniosek o wznowienie postępowania, jeśli nie pochodzi

od prokuratora, musi być sporządzony przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym. Zgodnie zaś z art. 84 § 3 k.p.k., adwokat z urzędu wyznaczony postępowaniu o wznowienie postępowania powinien sporządzić i podpisać wniosek o wznowienie postępowania albo jeśli nie stwierdził do tego podstaw - poinformować o tym na piśmie sąd. Wyznaczony w niniejszej sprawie na żądanie wnioskodawcy B. C. obrońca z urzędu adw. P. U. nie znalazł podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania i poinformował o tym sąd na piśmie. Zauważyć należy, że treść tego pisma wskazuje na przeprowadzenie przez obrońcę dogłębnej i rzetelnej analizy sprawy, poprzedzonej widzeniem i rozmową ze skazanym.

Wobec takiego stanowiska wyznaczonego obrońcy z urzędu należało wezwać skazanego do uzupełnienia braku przymusu adwokacko-radcowskiego we własnym zakresie, tj. przez zaangażowanie obrońcy z wyboru. Tak też się w niniejszej sprawie stało (wezwanie z 27 lutego 2019 r.), jednak brak przymusu adwokacko - radcowskiego nie został uzupełniony. Wobec tego zasadnym stało się wydanie zarządzenia o uznaniu wniosku za bezskuteczny. Zauważyć należy, że zawarte w piśmie skazanego z 4 marca 2019 r. zastrzeżenia dotyczące działania wyznaczonego obrońcy z urzędu nie mogły być uznane za zasadne. Jak wyżej zauważono, treść opinii adwokata P.U. wskazuje na przeprowadzenie przez obrońcę starannej i pogłębionej analizy sprawy, która doprowadziła do wniosku, że wobec dowodów wskazujących sprawstwo skazanego, ewentualne odnalezienie w sąsiedztwie zakrwawionego noża nie mogło podważyć ustaleń przyjętych w prawomocnym wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]. Nadto trzeba dodać, że niezgodność stanowiska przedstawionego przez wyznaczonego obrońcę z rzędu z oczekiwaniami, bądź poglądami wnioskodawcy nie może być podstawą znaczenia kolejnego obrońcy. Sąd nie może wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego przez niego efektu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2011 r., III KZ 20/11, LEX nr 811870).

Wobec powyższego orzeczono jak na wstępie.